

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **Q. B. T.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 23. 5. 2024, č. j. OAM-82441-14/ZM-2022,

takto:

- I. Sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 5. 2024, č. j. OAM-82441-14/ZM-2022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení opakovaného sdělení žalovaného ze dne 23. 5. 2024, č. j. OAM-82441-14/ZM-2022, jímž bylo sděleno podle § 42g odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), že nebyly splněny podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnání žalobce u

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaměstnavatele Thi Binh Trinh, IČO: 04549767, sídlem V Hliníku 991/1, Zábřeh (dále jen „nový zaměstnavatel“), na pracovním místě – druh práce (CZ-ISCO) „Prodáváči smíšeného zboží (52231), místo výkonu práce Dolní Čermná 233, Dolní Čermná, číslo volného pracovního místa 26 389 500 774“.

Žaloba

2. Žalobce nejprve uvedl, že spisový materiál a předcházející rozhodnutí žalovaného již byla předmětem soudní přezkumu, přičemž Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku sp. zn. 15 A 2/2023 v bodě 35 odůvodnění uložil žalovanému, aby v dalším řízení dal možnost žalobci, aby se vyjádřil k podkladům zařazeným do správního spisu z úřední činnosti žalovaného. Zdůraznil, že žalovaný nepostupoval v souladu s uvedeným závazným právním názorem krajského soudu, neboť mu neumožnil seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a k těmto podkladům se vyjádřit. Již jen tento postup dle žalobce zakládá nezákonnost rozhodnutí žalovaného, ale i jeho nepřezkoumatelnost. Připomněl, že nebylo jeho povinností iniciovat nějakou žádost o umožnění do spisového materiálu nahlédnout, naopak bylo povinností žalovaného respektovat právně závazný názor správního soudu. Navíc spisový materiál byl žalovaným, aniž by o tom žalobce byl jakkoliv informován, přesunut na pracoviště žalovaného v Brně, přičemž zůstává žalobci záhadou, jaký byl zákonný podklad pro takový postup.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh řízení v dané věci. Poté podotknul, že bohužel skutečně opomněl pokyn, který mu dal Krajský soud v Ústí nad Labem v bodě 35 odůvodnění rozsudku ze dne 3. 4. 2024, č. j. 15 A 2/2023-32, o tom, že má umožnit žalobci seznámit se s obsahem sdělení jeho bývalé zaměstnavatelky, že jeho pracovní poměr skončil ke dni 1. 9. 2022. Nebylo úmyslem žalovaného nerespektovat právní názor či spíše pokyn krajského soudu, stalo se tak v důsledku opomenutí. Nicméně přesto se žalovaný domníval, že toto jeho opomenutí nemohlo mít vliv na celkové vyznění opakovaného sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Žalovaný totiž vycházel především z dodatku k pracovní smlouvě, který byl uzavřen 8. 11. 2022 a který jasně dokazuje, že byl uzavřen až poté, co pracovní poměr žalobce skončil uplynutím doby, na kterou byl pracovní poměr sjednán. Tato doba skončila dnem 1. 9. 2022. Tedy prodlužovat dobu, na kterou byl pracovní poměr uzavřen až poté, co tato doba uplynula, není prakticky možné. Pokud by žalobce i nadále s vědomím zaměstnavatelky pokračoval v práci i pro 1. 9. 2022, nebylo nutné prodlužovat pracovní poměr nějakým dodatkem k pracovní smlouvě o dva měsíce později. Tento dodatek byl dle žalovaného vytvořen mnohem později, a zejména nikoliv za trvání stávajícího pracovního poměru, nejspíše s cílem nasimulovat podmínky pro to, aby mohl žalobce úspěšně oznámit změnu zaměstnavatele. Pokud jde tedy o samotný pokyn krajského soudu, aby se žalovaný vypořádal s existencí dodatku k pracovní smlouvě, tomuto pokynu žalovaný dostál. Žalovaný měl za to, že skutečnost, že žalobci skončil pracovní poměr u bývalé zaměstnavatelky již dnem 1. 9. 2022, vyplývá jednak s žalobcem předložené pracovní smlouvy ze dne 1. 9. 2020 a jednak právě z předloženého dodatku k této pracovní smlouvě ze dne 8. 11. 2022. Samotné oznámení této zaměstnavatelky o skončení pracovního poměru žalobce učiněné vůči úřadu práce je spíše jakýmsi potvrzením toho, co vyplývá se žalobcem předložených dokumentů, proto měl žalovaný za to, že i když opomněl seznámit žalobce s

obsahem tohoto oznámení, nebyl tím žalobce ve skutečnosti nikterak zkrácen na svých právech. I kdyby žalovaný nechal žalobce se seznámit s obsahem tohoto sdělení, jehož obsah byl žalobci dávno znám, nic by to nezměnilo na tom, že z předložené pracovní smlouvy a dodatku k této pracovní smlouvě vyplývá, že žalobci pracovní poměr skončil uplynutím doby, na kterou byl sjednán, tedy již dnem 1. 9. 2022. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Replika a další vyjádření žalobce

4. Žalobce v replice a jejím doplnění ze dne 11. 7. 2024 k argumentaci žalovaného k podané žalobě uvedl, že dle jeho názoru je žaloba zcela důvodná, nerespektování závazného právního názoru správního soudu nelze zlehčovat, již jen sama o sobě tato skutečnost zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce proto setrval na stanovisku, že žalovaný jej zkrátil na právech s tím, že důsledky vydání nezákonného napadeného sdělení vedly k ukončení pobytového oprávnění žalobce na území České republiky, přičemž žalobce již nemá možnost nové oznámení o změně zaměstnavatele podat, neboť jeho pracovnípoměr dle doložených dokladů u původního zaměstnavatele skončil v listopadu 2022.
5. V podání ze dne 8. 10. 2025 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, sp. zn. 3 Azs 85/2024, jímž byly potvrzeny závěry rozsudku sp. zn. 15 A 2/2023 jako věcně správné.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Soud předně poukazuje na usnesení ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021-41, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že sdělením podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je autoritativně postaveno najisto, zda oznámení cizince splňuje požadavky § 42g odst. 7 a 8 téhož zákona. Obsah sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců závazně předurčuje, jaké účinky ze zákona o pobytu cizinců nastanou, tj. zda cizinec může oprávněně pobývat na území a vykonávat zaměstnání na oznámené pozici (§ 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců), nebo zda se na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno (§ 42g odst. 9 téhož zákona). To je významné nejen pro účely samotného výkonu zaměstnání na nově oznámené pozici, nýbrž i z hlediska případného zániku platnosti zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgán sdělením podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců autoritativně určuje, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být cizinec na tomto místě zaměstnáván. Sdělení je tak z materiálního hlediska rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a zasahuje do právní sféry cizince, neboť přestože účinky týkající se oznámení nastávají ze zákona, sdělení žalobce závazně určuje, které účinky předvídané zákonem o pobytu cizinců mají nastat. S ohledem na tyto judikатурní závěry soud konstatuje, že napadené sdělení je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
8. Žaloba je důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 28. 11. 2022 oznámení držitele

zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele, z něhož vyplynulo, že žalobce bude zaměstnán u nového zaměstnavatele coby prodáváč smíšeného zboží, přičemž změna se měla uskutečnit ke dni 1. 12. 2022. Žalobce k oznámení přiložil pracovní smlouvu u původního zaměstnavatele na pracovním místě – druh práce „Manikéři a pedikéři (51422)“, místo výkonu práce Obránců míru 166, Žatec. Dnem nástupu do práce byl 1. 9. 2020 a pracovní poměr byl sjednán na dobu dvou let. Žalobce rovněž k oznámení doložil dodatek k pracovní smlouvě u původního zaměstnavatele, podle něhož byl mj. pracovní poměr nově sjednán do 30. 11. 2022. Žalobce dále doložil svůj cestovní pas a pracovní smlouvu u nového zaměstnavatele ze dne 19. 11. 2022. Součástí správního spisu je rovněž výpis z Registru ekonomických subjektů nového zaměstnavatele a lustrace žalobce, z níž vyplývá, že zaměstnanecká karta žalobce byla platná od 24. 7. 2021 do 23. 7. 2023. Žalovaný do správního spisu rovněž založil od úřadu práce obdržené Sdělení o ukončení zaměstnání, vyslání, vnitropodnikového převedení cizince ze dne 10. 11. 2022, kterým původní zaměstnavatel oznámil úřadu práce, že žalobce pracuje na jiném místě. Žalovaný vydal sdělení ze dne 6. 1. 2023, č. j. OAM-82441-6/ZM-2022, které zdejší soud rozsudkem ze dne 3. 4. 2024, č. j. 15 A 2/2023-32, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Následně vydal žalovaný napadené opakované sdělení.

10. Podle § 42g odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Podle § 42g odst. 7 věty poslední zákona o pobytu cizinců platí, že držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.
11. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
12. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se odstavec 1 nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.
13. Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců změnu platí, že oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a

prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle odstavce 2 písm. c). Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.

14. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.
15. Podle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že ustanovení částí druhé a třetí správního řádu se nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 10, § 19 odst. 1, § 20, 30, 31a, 32, 33, 36, § 38 odst. 1, § 40, 41, § 42g odst. 7 až 11 (zvýraznění doplněno soudem, pozn. soudu), § 49, 50, 52, 117, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 135 odst. 3, § 148, 154, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, 180e a 180h.
16. Podle § 177 odst. 1 správního řádu platí, že základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.
17. Podle § 177 odst. 2 správního řádu platí, že v případech, kdy správní orgán provádí úkony, na které se nevztahují části druhá a třetí tohoto zákona, postupuje obdobně podle části čtvrté.
18. Podle § 154 správního řádu platí, že jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.
19. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu vysloveným v rozsudku ze dne 3. 4. 2024, č. j. 15 A 2/2023-32.
20. Soud poukazuje na závěry svého rozsudku č. j. 15 A 2/2023-32, v němž nepřisvědčil tvrzení žalobce, že byl zkrácen na právu podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nebyl tímto ustanovením, podle něhož má správní orgán povinnost dát účastníkům před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přímo vázán.
21. Zdejší soud však dále v rozsudku č. j. 15 A 2/2023-32 konstatoval, že „žalobce podal oznámení o změně zaměstnavatele na předepsaném tiskopisu se všemi zákonnými náležitostmi, včetně zákonem vyžadovaných dokladů. Sdělení o nesplnění podmínek se přitom opírá o podklady, které do správního spisu zařadil sám žalovaný, tj. zejména o sdělení o ukončení zaměstnání ze dne 10. 11. 2022, kterým původní zaměstnavatel oznámil úřadu práce skončení pracovního poměru žalobce ke dni 1. 9. 2022. Žalovaný z uvedeného sdělení o ukončení zaměstnání dovodil, že žalobci v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zanikla zaměstnanecká karta ke dni 31. 10. 2022, a to aniž by žalobce se sdělením o ukončení zaměstnání seznámil. Žalobce se o těchto

podkladech dozvěděl až z napadeného sdělení a neměl možnost na ně před vydáním pro něj nepříznivého sdělení žádným způsobem reagovat. Podle názoru soudu bylo za dané situace nepřijatelné, aby žalovaný upřednostnil tvrzení zaměstnavatele, učiněné vůči jinému správnímu orgánu, které si žalovaný opatřil do správního spisu vlastní úřední činností, aniž by dal žalobci možnost vyjádřit se k rozporu jeho a zaměstnavatelova tvrzení. Za této situace je sdělení o nesplnění podmínek pro žalobce překvapivým rozhodnutím, opřeným o podklady, o jejichž zařazení do správního spisu se žalobce dozvěděl až ze samotného sdělení a neměl možnost na ně před vydáním pro něj nepříznivého rozhodnutí jakkoliv reagovat. Zároveň nelze přehlédnout důsledky, které napadené sdělení pro žalobce mělo, neboť žalovaný jím autoritativně postavil najisto, že oznámení žalobce nesplňuje zákonné požadavky, což mělo vliv na platnost zaměstnanecké karty. Ke dni 31. 10. 2022 tedy došlo k zániku platnosti zaměstnanecké karty žalobce, která by jinak byla platná do 23. 7. 2023, aniž to žalobce mohl jakkoliv ovlivnit a ačkoliv mohl být i v dobré víře, že splňuje všechny předepsané podmínky a všechny náležitosti oznámení splnil.

22. S ohledem na skutečnost, že napadené sdělení mělo zásadní důsledky na pobytové oprávnění žalobce, měl mu žalovaný umožnit seznámit se s doplněnými podklady v souladu se základními zásadami ochrany práv a dobré správy tak, aby bylo žalobci v maximální možné míře zaručeno právo na spravedlivý proces. Výše uvedený postup žalovaného nelze označit za souladný se základními zásadami správního řízení. Žalovaný v projednávané věci nedostál povinnosti ochrany práv žalobce, základním zásadám činnosti správních orgánů a požadavkům plynoucím z práv žalobce na spravedlivý proces. Soud dále podotýká, že není podstatná otázka, zda podklady doplněné do správního spisu sloužily jako důkazy, či nikoli, a zda žalovaný prováděl dokazování. Žalovaný byl povinen umožnit žalobci seznámit se se všemi zařazenými podklady do správního spisu, které žalobci nebyly známy a z nichž dovodil závěr o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Jelikož žalovaný neumožnil žalobci v rozporu se základními zásadami správního řízení seznámit se a vyjádřit k doplněným podkladům, porušil žalovaný podstatně ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, v čemž soud spatřuje vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“
23. V citovaném rozsudku zároveň zdejší soud uložil žalovanému mimo jiné, aby dal v dalším řízení možnost žalobci, aby se vyjádřil k podkladům zařazeným do správního spisu z úřední činnosti žalovaného; a následně opětovně posoudil splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele.
24. Soud dále upozorňuje na to, že závěry rozsudku zdejšího soudu č. j. 15 A 2/2023-32 potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 3 Azs 85/2024-32, kterým zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu č. j. 15 A 2/2023-32.
25. Jak plyne z rekapitulace obsahu správního spisu a i z vyjádření žalovaného k žalobě, žalovaný nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu vyslovený v rozsudku č. j. 15 A 2/2023-32 spočívající v tom, aby dal v dalším řízení možnost žalobci, aby se vyjádřil k podkladům zařazeným do správního spisu z úřední činnosti žalovaného.
26. Jak shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50 (č. 4321/2022 Sb. NSS.), nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího. V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným

právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“.

27. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalovaný nerespektoval výše uvedený závazný právní názor zdejšího soudu obsažený v rozsudku č. j. 15 A 2/2023-32. Zdejší soud proto musel přistoupit ke zrušení napadeného sdělení bez dalšího. V postupu žalovaného, který po zrušení jeho sdělení ze dne 6. 1. 2023, č. j. OAM-82441-6/ZM-2022, v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu ze dne 3. 4. 2024, č. j. 15 A 2/2023-32, opětovně neumožnil žalobci vyjádřit se k podkladům zařazeným do správního spisu z úřední činnosti žalovaného, soud spatřuje vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
28. S ohledem na zjištěnou vadu napadeného opakovaného sdělení se soud nezabýval již dalšími žalobními námitkami (otázka přerušení řízení žalovaným, nepřezkoumatelnost sdělení, změnou pracoviště žalovaného), neboť by to bylo s ohledem na výše uvedené nadbytečné.
29. Soud tedy uzavírá, že shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. V dalším řízení žalovaný především dá možnost žalobci, aby se vyjádřil k podkladům zařazeným do správního spisu z úřední činnosti žalovaného. Žalovaný se rovněž řádně vyjádří k žalobcem doloženým dokladům. Následně opětovně posoudí splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele.
30. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu].
31. Soud nepřiznal žalobci odměnu za úkony jeho právního zástupce spočívající v replice k vyjádření žalovaného a doplnění ze dne 8. 10. 2025, ve kterém žalobce poukázal toliko na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 3 Azs 85/2024-32, neboť tato podání neobsahují nad rámec žaloby žádnou novou argumentaci. Tato vyjádření proto nelze považovat za účelně vynaložené náklady řízení.
32. Soud postupoval při vyčíslení odměny a hotových výdajů zástupce žalobce podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024. Od 1. 1. 2025 nabyla účinnosti vyhláška č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Nicméně dle čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Soud přitom přiznal odměnu pouze za úkony, které byly právním zástupcem žalobce vykonány právě do 31. 12. 2024.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. listopadu 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce